

Mahallenin Keşfi

Zübeyde Hanım Mahallesi, Ali Rıza Bey Sokak'ta yaz tatili başlamıştı. Okullar kapanmış, tüm çocuklar tatile çıkmıştı. Her gün, sabah kahvaltılarını yapıp kendilerini sokağa atıyor ve aileleri eve çağırana kadar sokakta oynuyorlardı.

Bu mahallenin çocukları şanslıydı çünkü sokaklarından çok araba geçmezdi. Etraflarında koca koca binalar yoktu. Yakınlarında parklar, bahçeler ve oyun alanları vardı. Uzaktan bakan

biri mahallenin, çocuklar için cennet gibi bir yer olduğunu söyleyebilirdi.

Mahalleye yeni taşınan Mustafa da ilk başta böyle düşünmüştü. Okullar kapandıktan kısa bir süre sonra Zübeyde Hanım Mahallesi, Ali Rıza Bey Sokak Numara:188 Daire:1'e taşınmışlardı. Geldikleri gün Mustafa mahalleyi keşfetmek için sabırsızlanıyordu ama annesi eşyaları yerleştirme işi bitmeden kimsenin evden çıkamayacağını söylemişti.

Mustafa 8 yaşında kocaman çocuk olduğunu ve mahalleyi tek başına keşfedebileceğini söylese de annesi ikna olmadı. Yeni taşındıkları mahalleyi ilk önce ailecek dolaşmaya karar

vermişlerdi. Bu ufak anlaşmazlık küçük bir iddia ile son bulmuştu.

Eğer işlerini 20.00'a kadar bitirirlerse hep birlikte mahalleyi keşfe çıkacaklardı. Eğer 20.00'a kadar işleri bitmezse, Mustafa ertesi gün sabah saatlerinde mahalleyi tek başına keşfe çıkmaya hak kazanacaktı. El birliğiyle işe koyuldular.

Saniyeler dakikaları, dakikalar saatleri kovalarken evde hummalı bir çalışma sürüyordu. Mustafa'nın babası nakliye şirketinde çalıştığı için eski evlerinden taşınırken eşyaları çok düzenli paketlemişlerdi. Bu yüzden paketler birbirine karışmadan açılıyor ve yeni evlerindeki yerlerini şıp diye buluyordu.

Annesi yatak odasını ve salonu, babası mutfığı ve banyoyu, ablası Makbule ile Mustafa'da kendi

odalarını yerleştiriyorlardı. Tüm işler bittiğinde saat tam 19.38'i gösteriyordu. Her ne kadar yorgun olsalar da hem Mustafa'ya verdikleri sözü tutmak hem de mahalleyi keşfetmek istedikleri için tüm aile dışarı çıktı.

Evden dışarı adım atar atmaz dikkatlerini çeken ilk şey burunlarına gelen gül kokusuydu. Mahalledeki evlerin hemen hemen hepsinin ufak bir bahçesi vardı. Bahçelerdeki renk renk çiçekler renk cümbüşü oluşturuyordu. Çiçeklerden yükselen kokular yoldan geçenleri duraksatıyor, derin bir nefes almaya çağırıyordu.

Etraftaki parklar Mustafa'nın dikkatini çekti. Büyüklü küçüklü kaydıraklar, daha önce hiç görmediği salıncaklar, kum havuzları ve daha pek çok oyun alanıyla parkların her biri çok güzel görünüyordu. Fakat parklarda oynayan hiç çocuk

yoktu. Bu durumu babasına söylediğinde babası etrafa bir göz gezdirip, yemek saati olduğu için herkesin evinde olabileceğini söyledi. Mustafa bu sırada ertesi sabah erkenden uyanıp mahalleyi tek başına gezmeyi ve mahalledeki çocuklarla tanışmayı kafasına koymuştu.

Mustafa'nın annesi ve babası mahalleye bayılmıştı. Hem Mustafa için oyun oynayacak bir sürü alan vardı hem de market, manav ve en önemlisi de minik bir mahalle kitapevi vardı.

Yani ihtiyaç duyabilecekleri her şey onlara çok yakındı. Mustafa'nın annesi bir yayınevinde editör olarak çalışıyordu. Bu yüzden kitaplarla arası çok iyiydi. Mahallede minik bir mahalle kitabevi olması özellikle onun çok hoşuna gitmişti. Vakit buldukça bu minik mahalle kitabevini ziyaret etmeyi düşünüyordu.

Yeni mahallelerinden memnun olmayan tek kişi Mustafa'nın ablası Makbule'ydi. Gelecek sene üniversite sınavlarına hazırlanacak olan Makbule etrafta bir tane bile AVM olmamasından şikâyetçiydi. Anne ve babası mahallenin güzel yönlerini Makbule'ye anlatmaya çalışsalar da fikrini değiştiremediler.

Kısa bir keşif turunun ardından tüm aile yeni evlerine döndü. Akşam yemeklerini yiyip erkenden uyudular. Herkes günün yorgunluğuyla

yatağında mışıl mışıl uyurken gözüne uyku girmeyen tek bir kişi vardı: Mustafa. Mahallenin keşfedilmeyi bekleyen gizli köşelerinin ve yeni arkadaşlarının hayalini kuruyordu. Dakikalar dakikaları kovalarken göz kapaklarının ağırlığına yenik düşen Mustafa, en sonunda kendini uykunun kollarına bıraktı ve derin bir uykuya daldı.

